

אם בישראל

אם בישראל

דברי חיזוק לאם היהודייה

משאת הנפש

דבורה הנביאה, כשהיא משוררת את שירתה, אומרת: **"עז שקמתי דבורה, שקמתי אם בישראל"**. אף על פי שבתקופתה הייתה דבורה נביאה, שופטת ומנהיגת מלחמות, אין כל הדברים הללו מצוינים בשירתה. לעומת זאת מפורש **שציר חייה ומאוויי ליבה היו – אם בישראל**. תפקיד זה הוא העילוי, השבח והשאיפה הנשגבים של כל אישה יהודייה.

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

ידוע ומפורסם המעשה ברבי ישראל סלנטר שבושש לבוא לתפילת "כל נדרי", וכשחזר הקהל מבית הכנסת מצאוהו על יד עריסת תינוק בוכה שאימו הלכה לבית הכנסת והשאירתו לבדו בבית.

אין ספק כי רבן של ישראל הורה בזה הלכה למעשה, כי כל אדם חייב לעבוד את עבודתו במקום שהשגחה העליונה העמידה אותו, ולכן עבודתה של האם היא הייתה לשמור על בנה.

וכאשר האם עזבה את מקומה כדי להתפלל "כל נדרי" בבית הכנסת, אין זאת אלא מצווה הבאה בעבירה, ולא עוד, אלא היא מבטלת קדושת החיים ועבודת ד' המוטלת עליה, לחשוב כי "עבודת ד'" מצויה דווקא בבית הכנסת.

ונהפוך הוא, **מקומה בעבודת ד' הוא דווקא על יד בנה הזקוק לה ולשמירתה!**

(הרב ש' וולבה / עלי שור)

יסוד העם היהודי

"כה תאמר לבית יעקב" – "למה לנשים תחילה? כדי שיהו מנהיגות את בניהן לתורה".

(שמות רבה כח)

מאחר שחינוך הבנים לתורה משמש יסוד וערובה להנצחת התורה בעם, על כן פנה ד' תחילה אל האמהות אשר על ברכיהן יגדלו הנערים, "כדי שיהו מנהיגות את בניהן לתורה". **מי שהאמהות שלו, כל העם שלו!**

מה תעשה האם בישראל בשומעה את הקריאה הקוראת אליה: "כה תאמר לבית יעקב"? מתוך רוממות רוח היא תגיב על האימון שנתן בה ד' ותשתדל להצדיק את אמונו ולקיים את דרישתו של מי שחונן אותה בבנים כדי לחנכם ולגדלם לתורה.

(רבי שמשון רפאל הירש / יסודות החינוך)

הזכות להיות אם

"כל המוסיף נפש אחת לישראל כאילו בנה עולם". אותה אם שזכתה לבנות עולמות בעולם הזה, היא עולה ומתעלה אחרי מאה ועשרים בעולמות העליונים היונקים חיותם מהעולמות שבנתה בעולם הזה.

כל תלמוד תורה, כל קיום מצווה, כל תפילה, כל מעשה חסד – **הכל נזקף לזכותה**. והיא מתעלה מעולם לעולם של גן עדן נצחי.

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

ידוע הוא, כי כל רעיון "הדף היומי" שהגה ר' מאיר שפירא מלובלין, היה בזכות מילותיה של אימו, שנחרתו עמוק בליבו: **"יום שעבר ללא לימוד תורה לא יחזור עוד לעולם..."**

בהקשר לכך סיפר ר' מאיר שפירא, כי לאחר פטירתה של אימו ראה אותה בחלומו יושבת על כסא מפואר, ועל ראשה כתר גדול ויפהפה, מנצנץ באורם המיוחד של אלפי יהלומים זוהרים.

לשאלתו, מדוע מונח על ראשה כתר כה מפואר, הסבירה האם ואמרה: **הכתר הזה הוא בזכות "הדף היומי" שהגית והפצת בעולם, ועל כל יהודי המצטרף ללימוד הדף היומי מוסיפים לי יהלום זהה נוסף!...**

אם נחשוב, בזכות מה זכתה אמו של ר' מאיר שפירא לכתר כה מיוחד ומפואר, נראה כי היא נהגה, למעשה, כמו כל אם בישראל שאהבת התורה קשורה עמוק בליבה. היא בסך הכל הביעה את צערה ואת רגשותיה, לנוכח אובדנו של יום אחד שבו לא זכה בנה ללמוד תורה.

והשכר שקיבלה עבור כך – לא ניתן לתאר!... **כמה רב הוא השכר המצפה לכל אם יהודייה המוסרת נפשה למען חינוך בניה, ואת כל כוחותיה מקדישה להחדיר בתוכם קדושה ויראת שמים טהורה!**

(מוסף "בית נאמן")

דמותה של אם בישראל

וילדי ישראל, את יופי ילדותם, חנינם והדרם... לא שאבו, אלא מאהבת אם, מזיו שמים וממשק כנפי המלאכים אשר באו להתבשם מהבל פיה של האם ומשיריה ששרה לבנה בעודו בעריסה ולימדתו ראשית חכמה וקרבנו לראשית מצווה. **תקופת העריסה לא הייתה להם לילדי ישראל אלא פרוזודור לבית הרב...**

(הרב א' כי טוב / איש וביתו)

אין תינוק גדל אלא על מי מעיין של חיבה ואהבה, חום ורגש, השתתפות בעולמו הקטן. ומעיין זה מושך ומפכה לתוך נשמתו מנשמתה של אם, דרך מתק שירה, דרך בת צחוקה, דרך דמעות עינה, דרך תום "מודה אני" שלה, חום ליבה בדובבה תפילה לשלום ביתה, והשראת קרני פניה בהדלקת נרות שבת.

על מעיין זה נשמתו של תינוק מתפנקת ומתעדנת. מרגע פקירת העיניים נע הילד סביב אימו ככוכב סביב השמש, מואר ממנה ומוקרן מאישיותה. הוא רואה אותה עומדת בתפילה בהתרכזות, בעצימת עיניים, ומשוחחת עם בוראה כבת עם אביה אוהבה. הוא רואה אותה מקבלת את הבריות בסבר פנים יפות, ומקרינה אור, חום, שמחה ואהבה. **דמות דיוקנה תלווה אותו כל ימי חייו.**

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)